

Ako smo konstatovali da je čestitost najveća vrlina koja može da krasi čoveka, onda čovek za koga kažemo da je čestit zaslužuje svu našu pažnju, sve naše poštovanje, divljenje i pre svega duboku zahvalnost za život koji nam je podario. Nema veće počasti nego biti prijatelj sa takvim ljudima. Ja imam tu čast da mogu da se nazovem prijateljem Hilde Banski, naše ovogodišnje dobitnice godišnje nagrade Fondacije ZAVIČAJNA KUĆA - PRIZNANJE ZA ČESTITOST.

Hilda Banski, naša ovogodišnja dobitnica PRIZNANJA ZA ČESTITOST je rođena 21. 05. 1940. godine u Hetinu, kao dete svojih roditelja Karla Gašpar Oстера, stolara i majke Gizelele (rođ. Vizinger), domaćice.

Rat je nepozvan zakucao i na vrata njenih roditelja, kada je imala samo 4 godine, te je otac mobilisan u nemačku vojsku, pri čemu ne treba zaboraviti da je Banat, iako formalno deo Srbije, bio pod nemačkom državnom upravom. Otac je poginuo, ne zna se gde, a na vrata njene majke, njene dece Hilde i Hildine braće, te dede i babe, su zakucali naoružani logornici i sproveli ih u logor za Nemce u Hetinu. Logori su se ređali, među kojima su bila i dva najpoznatije po velikom broju žrtava: Knjićanin sa preko 12.500 žrtava od bolesti, gladi i hladnoće, ali i likvidacija, te Gakovo sa preko 8.500 žrtava. U aprilu 1948. Hildu i njenog starijeg brata izvadila je iz logora njihova tetka Marija Valter. Od tada Hilda živi u Kikindi.

Majka je otpremljena za Rusiju gde je ostala do 1950. godine, kada je otpuštena i nastanila se u Nemačkoj.

Hilda se dobro seća svoga detinjstva i boravka u logorima, tegoba bolesti i smrti. Dobro pamti i žive ljudske kosture koji su zanoćivali na svome mestu na podu, a ujutro osvanjivali mrtvi i ukočeni. Pamti i smrt svoga dede pored koga je spavala, na zemlji sa malo istrinjene slame, koji je preminuo u toku noći, a do jutra mu pacovi pojeli stopalo.

Hilda je osnovnu školu završila 1956. na mađarskom jeziku sa odličnim uspehom, a školu za vaspitače na srpskohrvatskom jeziku 1961. godine, takođe sa odličnim uspehom.

Od od 1961 – 1969. radi kao vaspitač na mađarskom i srpskom jeziku, da bi 1969. godine bila izabrana za direktora Predškolske ustanove. Na istu funkciju je birana 7 puta.

Akademiju za vaspitače završava 1971. sa prosečnom ocenom 10.

U penziju odlazi 1996. godine.

Hilda je bila aktivan član lutkarskog pozorišta od 1961 – 1978. Za taj rad joj je dodeljena diploma Narodnog amaterskog pozorišta Kikinde.

Od 1990. radi kao volonter u opštinskoj organizaciji Crvenog krsta Kikinda. Kao priznanje dodeljen joj je srebrni, a zatim 2018. godine i zlatni znak Crvenog krsta Srbije.

Učestvovala je u osnivanju Nemačkog udruženja Kikinda 2003. godine. Od osnivanja je potpredsednik Udruženja zadužena za kulturu. Na ovaj funkciji, ali pre svega kao član udruženja, se zalaže za širenje nemačke kulture, nacionalnog identiteta i za toleranciju među narodima što je i osnovni cilj ovog nemačkog udruženja.

Za svoj rad je primila Oktobarsku nagradu Opštine Kikinda 1996. i plaketu zajednice predškolskih ustanova Vojvodine.

2017. godine dodeljena joj je najveća nagrada Grada Kikinde – nagrada za životno delo.

Ako danas upitate bilo kog žitelja Kikinde starijeg od 20 godina svaki će Vam reći da poznaje Hildu, da je ona utkala deo svoje ličnosti i u njega i u njegov život, da je doprinela njegovom vaspitanju i obrazovanju. Svi o njoj misle i govore sa dubokim poštovanjem.

Hilda je udata za Tibora Banskog, mašinskog inženjera. Ima ćerku Eriku, magistra nemačkog jezika i bibliotekara. Živi i radi u Kanadi, a unuka Ines takođe živi i radi u Kanadi.

Hilda je uspela, što bi uspelo retko kom čoveku, da prevaziđe sve nepravde, strahove, logorisanja, preživljene smrti, smrt svoga oca, logorisanje majke u SSSR-u i njen povratak ne u Jugoslaviju nego u Nemačku. Uspela je da oprostí ljudima i vremenu koji su joj te nepravde naneli i da se nesebično dā novom životu u koji je verovala i darivala mu svu sebe.